

Økonomi

Det er på nuværende tidspunkt fuldstændig umuligt at sige noget om den kommende udlig-ningsreform. Blot ved vi fra de eksisterende af-taler mellem regeringen og kommunerne, at det ikke er let at få de sociale kompensationer place-ret dér, hvor udgifter rent faktisk er. DUT-syste-met har ikke handicapbriller. Det er derfor stort set umuligt at sige noget sikkert om, hvad en ret-færdig refusionsordning vil være. Dog kan vi med stor sikkerhed sige, at beløbet, hvor kom-munerne kan få refunderet særlig høje sociale udgifter – af regeringen angivet til 800.000 kr. – er sat for højt. Det er et højt beløb også i større kommuner. Fastsættes refusionsgrænsen for højt, vil der potentielt opstå to problemer: For det første er det ganske enkelt problematisk, at et enkelt menneske fylder så meget i et kommunalt budget. For det andet kan man med rette frygte, at ikke alle vil få netop det tilbud, der er det rig-tige, ganske enkelt fordi det er for dyrt for den enkelte kommune. Det ville være naturligt at si-ge, at kommunerne ikke skal have markant stør-re udgifter end i dag. Det, at der bliver større kommuner, betyder jo ikke, at antallet af handi-cappede borgere reduceres. Efter mindretallets opfattelse ville de nuværende refusionsbeløb på 400.000-600.000 for den enkelte kommune og med fuld refusion af amterne for resten af udgif-ten derfor være et naturligt udgangspunkt for den fremtidige ordning. Det kunne f.eks. føre til det nuværende grundbeløb med 50 pct. statsrefu-sion for resten af udgiften. For god ordens skyld skal nævnes, at ordet statsrefusion er brugt på samme måde, som regeringen har gjort det i lov-forslaget. Men reelt er der tale om finansiering fra kommunerne. Regeringens forslag om at fastsætte refusionsgrænsen på 800.000 kr. med 25 pct. refusion frem til 1,5 mio. kr. og 50 pct. refusion for resten er alt for voldsomt og risike-rer som sagt at blokere for den helt rigtige ind-sats, og det risikerer at føre til, at borgere skub-bes rundt mellem kommunerne.

Afslutning

På baggrund af ovenstående problematisering er det ikke muligt for mindretallet at stemme ja til det foreliggende lovforslag. Betækningsbi-draget omhandler primært de grundlæggende problemer i reformen og kan af gode grunde ikke være udtømmende i forhold til alle de aspekter, der gør sig gældende. Uenigheden om dette lov-

forslag må ikke fortolkes som et spørgsmål om tillid til kommunerne og kommunalbestyrelser-ne rundt om i landet. Mindretallet er grundlæg-gende af den opfattelse, at der selvfølgelig er et kommunalt ønske om at levere den allerbedste indsats på det sociale område. Men vi ved også, at det kræver et solidt økonomisk grundlag at ef-terleve kravene, og vi mener ydermere, at det er Folketingets ansvar at sikre rammerne for so-cialpolitikken og i øvrigt tage ansvar for, hvor-vidt lovens intentioner kan efterleves i virkelig-heden. De præmisser opfyldes ikke i tilstrække-lig grad. Det vurderes endvidere at være omsonst at fremsætte et tilstrækkeligt antal ændringsfor-slag, således at de mange problemer imødekom-mes, og mindretallet anbefaler, at Folketinget forkaster L 38 ved 3. behandling.

Et *andet mindretal* i udvalget (SF og EL) ind-stiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behan-dling. Mindretallet kan stemme for ændringsfor-slag nr. 1-13, 16, 17, 20 og 21. Mindretallet vil stemme hverken for eller imod ændringsforslag nr. 14, 15, 18 og 19.

Socialistisk Folkepartis og Enhedslistens prin-cipielle indstilling til kommunalreformen er be-skrevet i betænkningen til L 65 om regioner og nedlæggelse af amtskommunerne, Hovedsta-dens Udviklingsråd og Hovedstadens Sygehus-fællesskab, hvortil der henvises.

Socialministerens forslag til lov om social ser-vice angår de borgere i vores samfund, der har allermost brug for støtte, bl.a. i form af særlige tilbud, eksempelvis svært handicappede børn og voksne, psykisk syge, hjemløse og stofmisbruge-re. Derfor er der brug for særlig omtanke og eftertænksomhed, når man vil lave lovgivningen på dette område grundlæggende om. Det er bare ikke lykkedes i dette lovforslag, tværtimod. Her er tale om en omlægning, som bærer præg af en udpræget mangel på viden om området og om de borgere, der har brug for en ganske særlig støtte.

Det kunne man undervejs have rettet op på ved at lytte til de mennesker, der har virkeligheden tæt på kroppen, f.eks. brugerorganisationer og forældre til handicappede børn. Det har regerin-gen ikke villet. Borgeren har ikke været i cen-trum, hvilket bl.a. har vist sig ved den måde, henvendelser er blevet besvaret på, og at det i meget vidt omfang har været umuligt at få poli-tikere fra regeringspartierne til at være med, når brugerorganisationer har arrangeret møder, hvor